

ת"פ 56461/05/14 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ק.מ., הנאשמת

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 56461-05-14 מדינת ישראל נ' מ'
בפני כבוד השופטת נועה חקלאי

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
ק.מ. - הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ורד חזן

הנאשמת בהעדר ובאת כוחה עו"ד מלי אטיאס

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשמת.

ולהלן הנימוקים:

רקע:

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של ניסיון תקיפת בן זוג, תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 19.12.13 בשעה 17:30 לערך הגיע מר ת.מ., גרושה של הנאשמת (להלן - "המתלונן") לבית אחותה של הנאשמת על מנת לאסוף את בנם הקטין לשבת, בהתאם להסדרי הראיה.

בכתב האישום נטען כי הנאשמת תקפה את המתלונן בכך שבעטה ברגלו. בהמשך ניסתה לתקוף אותו בכך שאחזה בדלי מים ורצתה לשפוך עליו את הדלי, אך המתלונן זז הצידה והדלי או המים לא פגעו בו. כתוצאה מכך נגרמה

עמוד 1

למתלון ברגלו חבלה של ממש בדמות שבר בלוטוס בקרסול שמאל. השבר גובס.

2. הנאשמת כפרה במיוחס לה. לטענתה עמדה על מפתן דלת הבית בעודה שוטפת את הבית, הטילה את המים שהיו בדלי הצידה. הנאשמת כפרה בכך שפגעה במתלון בדרך כלשהי.

בשל כפירת של הנאשמת במיוחס לה נשמעו הוכחות בתיק.

3. מטעם התביעה העידו שניים: השוטרת, קטרין איפרגן (ע"ת 1) אשר גבתה את הודעת הנאשמת (ת/1) וערכה מזכר (ת/2), והמתלון, ת.מ. (ע"ת 2) אשר באמצעותו הוגשה קלטת שתיעדה את האירוע (ת/3) וכן הוגשה תעודה רפואית (ת/4).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

4. הרקע לאירוע הוא יחסים עכורים בין הנאשמת והמתלון על רקע הליך גירושין. קיימות טענות הדדיות של אי עמידה בהסדרי ראייה ומחלוקות בעניין מזונות. המתלון אישר כי לא פעם ולא פעמיים, הוא לא הגיע לאסוף את הילד מבלי שקיבל את הסכמת הנאשמת (עמ' 20 ש' 7-30) מאידך מדבריו עולה כי גם הנאשמת עשתה דין לעצמה ולא מסרה לו את הילד בהתאם להסדרי הראייה שנקבעו (עמ' 21 ש' 1-13). לא פעם עירבו בני הזוג את המשטרה בסכסוכים שביניהם.

5. הארוע בתיק שלפניי התרחש עת המתלון הגיע לאסוף את הילד מבית אחות הנאשמת. הארוע הוקלט בשלמותו בטלפון של המתלון. כפי שהעיד המתלון: "תמיד שהייתי לוקח את הילד, הייתי שם הטלפון בכיס על הקלטה כי היא הייתה מקללת כל הזמן" (עמ' 17 ש' 19-20).

6. השיחה המוקלטת הוגשה על גבי דיסק וסומנה ת/3 ולהלן עיקרי תוכנה:

(הערת בית משפט: נשמעות דפיקות בדלת)

המתלון: "תביאי את הילד"

הנאשמת: "אתה רואה מה אתה עושה לעצמך, יא נקניק, יא פחדן, יא מסכן אחד, מחר, מחר אני אלך לתחנת משטרה... שהבן שלך יבלה בתחנת משטרה ... זה מה שאתה רוצה? נכון שויתרת עליו בימי חמישי בשביל טבריה. בוא יא נקניק

.....

הנאשמת (לכאורה מדברת אל הילד): "אבא שלך זבל, מניאק, זונה, שרמוטה."

(הערת בית משפט - נשמע צחקוק)

...

הנאשמת: "בוא יא פחדן, יא נקניק, בוא יא פחדן, לך תאכל את הדג טונה המסריח והיבש של אמא שלך..."

7. מרבית העובדות הדרושות לעניין אינן במחלוקת. אין מחלוקת שהנאשמת קיבלה את פני המתלונן בקללות, כפי שניתן לשמוע בקלטת, אין מחלוקת כי מחוץ לבית, בכניסה, עמד דלי עם מים וכי הנאשמת הרימה את הדלי במטרה לשפוך את המים. אין מחלוקת כי המתלונן התרחק מהנאשמת מרחק של כ- 7-10 מ' עד למדרגות, קפץ ממעלה המדרגות ונחת תוך שעיקם את רגלו. אין מחלוקת כי על פי התעודה הרפואית שבר את רגלו. אין מחלוקת שהנאשמת צחקה על המתלונן לאחר שעיקם את רגלו.

המחלוקות בתיק

8. המחלוקת העיקרית בתיק זה מתמקדת בשאלה האם מרגע שהנאשמת פתחה את דלת הבית ועד לרגע שהנאשמת צחקה על המתלונן היא בעטה בו וניסתה לשפוך עליו את דלי המים.

לטענת המאשימה הנאשמת בעטה במתלונן, הרימה את הדלי וניסתה לשפוך את המים על המתלונן, בשל כך ועל מנת שהמים לא יפגעו בו רץ המתלונן וקפץ במדרגות.

לטענת ההגנה, הנאשמת לא בעטה במתלונן, לא ניסתה לבעוט בו ואף לא ניסתה ולא התכוונה כלל לשפוך עליו את המים מהדלי.

מחלוקת נוספת בתיק היא אם החבלה נגרמה למתלונן כתוצאה מהנפילה במדרגות או כתוצאה מארוע אחר שכלל לא קשור לעניין והאם יש קשר סיבתי משפטי בין ניסיון התקיפה לבין החבלה.

גרסת המתלונן לבעיטה ולניסיון לשפיכת המים מהדלי:

9. בהודעתו במשטרה מסר המתלונן:

"היא הגיעה לכיוון שלי כי רציתי לקחת את הילד ואז היא בעטה בי ברגל, לקחה דלי מים ורצתה לשפוך עלי, אני זזתי ורצתי כדי שהדלי לא יפגע בי ונפלתי לא טוב על הרגל..." (נ/1 ש' 8-9).

בבית המשפט בחקירה ראשית העיד המתלונן:

"רציתי לקחת את הילד והיא התחילה לקלל אז לא התייחסתי אליה, אח"כ היה דלי של שטיפה בחוץ, היא ניסתה לבעוט בי, זזתי, היא באה להרים את הדלי, קפצתי במדרגות. "(עמ' 15 ש' 5-7).

ובהמשך "היא באה לשפוך עלי דלי מים" (עמ' 15 ש' 10, 13, עמ' 17 ש' 22).

בחקירה נגדית העיד:

"היא פתחה את הדלת והתחילה לקלל, זזתי אחורה. היא באה לבעוט בי ולזרוק עלי את דלי המים, אז רצתי וקפצתי את המדרגות...." (עמ' 22 ש' 12-13).

"לא חשבתי. ראיתי זאת בתנועה שלה, היא באה לשפוך עלי את הדלי. מה יש לי להסתכל אחורה, אני בורח שלא יפגע בי הדלי ולא יפגעו בי המים". (עמ' 25 ש' 14-15).

"אני הייתי קרוב אליה כשדיברנו, והיא באה לשפוך עלי את המים, ואז רצתי למדרגות" (עמ' 26 ש' 15-16). "היא באה לכיווני עם הדלי, לא סתם אני ארוץ לברוח ממנה שלא תפגע בי עם המים" (עמ' 26 ש' 29).

"זה לא פירוש שלי, זה מה שהיא תכננה לעשות. זו התנועה שלה לכיוון שלי" (עמ' 26 ש' 31). "בתנועה של להרים למעלה ולשפוך עלי. אני מדגים, מתכופף לכיוון הרצפה, מושיט ידיים למעלה. היא פתחה את הדלת, עמדה בכניסה, עמדתי בסמוך לכניסה, אני מולה במרחק של כמטר בינינו... היא באה לשפוך עלי את הדלי, אחרי שבעטה בי, זזתי אחורה היא כבר הרימה את הדלי ממש לכיוון שלי. רצתי. סתם אני ארוץ? אני לא ארוץ סתם." (עמ' 30 ש' 25-29).

"אני מדגים: מושיט 2 ידיים לכיוון הדלי, מתכופף מעט ומרים את הדלי בשתי ידיים בהנפה בתנועה של שפיכת הדלי, תנועת השפיכה היתה לכיוון שלי. היא עשתה תנועת הרמה לכיוון שלי." (עמ' 31 ש' 1-3).

המתלונן אישור שהנאשמת לא שפכה עליו את המים:

"היא לא שפכה את המים, היא באה לשפוך את המים" (עמ' 23 ש' 18-19).

"היא באה לשפוך עלי את הדלי, לא אמרתי שהיא שפכה" (עמ' 25 ש' 17).

10. באשר לשאלה אם הבחין בסופו של דבר שנשפכו מים מסר המתלונן גרסאות סותרות:

"היא צחקה והלכתי, לא הסתכלתי, לא ראיתי אם נשפכו מים" (עמ' 28 ש' 5).

"אחרי שרצתי והתעקמה לי הרגל, היא צחקה והסתכלתי וראיתי את המים על הרצפה" (עמ' 28 ש' 7).

"אחרי שנפלתי הסתכלתי עליה, היא צחקה, הסתובבתי והלכתי... לא נפלתי לגמרי התעקמה לי הרגל, הסתובבתי אחורה וראיתי את המים והלכתי." (עמ' 31 ש' 4-7).

גרסת הנאשמת לבעיטה ולניסיון לשפיכת המים מהדלי:

11. הנאשמת הכחישה לחלוטין שבעטה או ניסתה לבעוט במתלונן.

כך לדבריה: "כשהוא תקתק בדלת פתחתי את הדלת והוא תפס 2 צעדים אחורה. הוא לא היה צמוד אליי. לא הייתה לי אפשרות לבעוט בו או להתקרב אליו" (עמ' 35 ש' 1-2).

"זה לא היה... קיללתי אותו, הייתי כעושה, אני לא צדיקה או מריה הקדושה. לא הייתה לי כוונה לבעוט או להרביץ לו, לא נגעתי בו עם אצבע בחיים." (עמ' 34 ש' 6-17).

"לא בעטתי בו. אף פעם לא בעטתי בו גם לא באותו מקרה וגם לא לפני ולא אחרי זה לא היה בחיים. (עמ' 42 ש' 25-27).

"בחיים לא הייתה לי כוונה כזו. אין לי כוונה כזו. גם לא ליד הילד וגם לא בלי הילד, זה לא סגנון החיים שלי. אני לא הייתי בג'ודו". (עמ' 43 ש' 3-1).

12. הנאשמת מאשרת כאמור שהרימה את דלי המים, אך מכחישה לחלוטין שניסתה או אפילו התכוונה לשפוך את המים על המתלונן.

כך לדבריה: "באתי למסור את הילד ולפני כן הרמתי את הדלי ובאתי לשפוך, הוא נתן זינוק ריצה, הוא כל הזמן קופץ. הוא היפראקטיבי" (עמ' 34 ש' 4-5).

"לפני ששפכתי הוא כבר נתן זינוק. אמרתי לו מה אתה מרגיש שאתה איזה אתלטי, למה אתה קופץ, למה אתה רץ? אחרי האירוע שאלתי לאן אתה רץ. לאיפה אתה קופץ? מי בכלל התכוון לשפוך עלייך מים?" (עמ' 34 ש' 19-21).

"אני לא שפכתי עליו מים עם דלי, לא הייתי לי כוונה, סה"כ יש לי בצד הימני אדמה עם שיחים. תמיד אני שופכת לשם את השמן כשאני מטגנת שניצל, אני שופכת את הדלי מים לשם כדי שלא תהיה לי סתימה בבית. אני מציגה את התמונה שבפלאפון שלי לביהמ"ש, ליד הדלת כשיוצאים מן הבית מצד שמאל יש אדמה. יצאתי מהדלת, עשיתי צעד, הרמתי את הדלי, הוא ראה אותי עם הדלי ביד ולא באתי לשפוך עליו באתי לשפוך לתוך האזור עם החול שנמצא בצד שמאל. הילד היה לידי, גם אם הייתי רוצה לשפוך עליו הוא כבר היה בקצה של השביל. כדי להגיע לקצה של השביל אני צריכה לעשות 10 צעדים. עד שהייתי מגיעה לשם הוא היה מגיע לחניון שזה הרבה יותר רחוק. אין בזה הגיון, אני לא מספיק זריזה לרוץ אחריו עם דלי ולשפוך עליו. לא חשבתי על זה אפילו, וליד הילד? אני אסכן את הילד?" (עמ' 36 ש' 3-12).

"הרמתי את הדלי ביד אחת, נועם היה צריך לעשות כמה צעדים, ת' היה ליד המדרגות, הוא לא היה בקרבתו. היו 7-10 מטר בנינו. כבר הייתי עם דלי ביד, ואז כשבאתי לשפוך ועוד לפני ששפכתי הוא קפץ. זה לא כמו שהוא מספר שהרמתי ישר את הדלי ושפכתי". (עמ' 37 ש' 14-17).

13. באשר לשאלה אם המתלונן הבחין בשלב בו שפכה את המים העידה הנאשמת:

"הוא לא ראה אותי שופכת את המים. הוא תיאר פה וישבתי וצחקתי שאני באה לשפוך עליו, זה לא קרה כי הילד היה לידי ומבחינת היגיון לא יכולתי לעשות את זה. הילד היה לידי, הילד לא נשלח אליו, לא היה בכיוון שלו". (עמ' 38 ש' 8-10).

"אחרי שהוא קפץ צחקתי ואז שפכתי את הדלי הצידה. הוא לא ראה ששפכתי הצידה כי הוא כבר נפל ואני צחקתי מזה" (עמ' 38 ש' 15-16).

"עשיתי צעד אחד לכיוון האדמת בשביל לצאת מהכוך ושפכתי את המים, זה נעשה אחרי שהוא קפץ. זה הצחיק אותי" (עמ' 38 ש' 22-23).

דין

14. המתלונן באופן כללי הותיר עלי רושם אמין. המתלונן הגיע למקום לאסוף את בנו, וזכה לקללות ומטח של עלבונות מצד הנאשמת. כשזו קבלת הפנים לה זכה, אין תמה כי חווה את התנהגותה של הנאשמת כמאיימת ותוקפנית, ואף פירש אותה כניסיון תקיפה. זאת ועוד, לאחר שעיקם את רגלו, זכה לתגובה מלגלגת מצד הנאשמת, אשר התבטאה בצחקוקים. בשל התייחסותה זו אף הזדרז ופנה למשטרה עוד בטרם פנה לקבל

טיפול רפואי. וכלשוננו: "אחרי זה היא צחקה, כשהיא ראתה שהתעקמה לי הרגל, היא צחקה אז הלכתי למשטרה" (עמ' 15 ש' 7-8).

15. הגם שהמתלון הותיר רושם אמין, נותר ספק בליבי ביחס לבעיטה המיוחסת לנאשמת בכתב האישום. לא ניתן להתעלם מהפערים בין גרסאותיו בעניין הבעיטה, פעם העיד כי בעטה בו, פעם כי באה לבעוט בו ופעם אחרת **ניסתה** לבעוט בו והוא זז.

16. זאת ועוד, המתלון הקליט מיוזמתו את כל האירוע, ובקלטת לא שומעים דבר על התקיפה: לא צעקה, לא פליאה, לא הערה, לא אנחת כאב או טרזניה (עמ' 23 ש' 6-18, עמ' 24 ש' 30- עמ' 25 ש' 10). ב"כ הנאשמת התייחסה לכך בסיכומיה (עמ' 49 ש' 18- עמ' 50 ש' 3).

אמנם, כפי שניתן לשמוע מהקלטת ת/3, המתלון הקפיד שלא להגיב לקללות והעלבונות שהיו מנת חלקו, עדיין העובדה שאין בקלטת כל רמז לתקיפה, או כל תגובה מצידו לבעיטה שקיבל יש בה כדי לטעת ספק בדבר עצם התקיפה, בפרט שכאמור, המתלון הוא היוזם של ההקלטה במטרה לתעד את ההתרחשות.

17. הגם ששוכנעתי כי המתלון האמין שהנאשמת מנסה לשפוך עליו את המים, לא שוכנעתי כי זה מה שהנאשמת ניסתה לעשות, בוודאי שלא מעבר לכל ספק סביר.

לפחות באחת הפעמים שתיאר המתלון את הדברים, נדמה כי החל בתגובה עוד לפני שהנאשמת הרימה את הדלי: "**באה להרים את הדלי**, קפצתי במדרגות. (עמ' 15 ש' 5-7), קרי הקדים תרופה למכה, ולפיכך לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, שהרמת הדלי היתה באופן כזה שניתן לפרש אותה רק בדרך אחת ויחידה של ניסיון תקיפה.

18. כאמור הנאשמת אישרה שאכן הרימה את הדלי כדי לשפוך את המים, אך לדבריה התכוונה לשפוך המים אל הגינה ולא על המתלון. אין כל אינדיקציה לכך שבמהלך ניסיון שפיכת המים ניתזו מים אל עבר השביל, אף לא ברור מעדות המתלון אם בסופו של יום ראה אם נשפכו המים- פעם מסר כי לא הסתכל ולא ראה אם הנאשמת שפכה את המים, ופעם העיד כי כן הסתובב להסתכל וראה שהנאשמת שפכה את המים. ממילא לא נבדק להיכן נשפכו המים.

19. משכך, אין בידי לקבוע מעבר לכל ספק כי הנאשמת ניסתה לשפוך את המים על המתלון, ונותר בליבי ספק, שמא הרימה את הדלי כדי לשפוך את המים אל שטח האדמה שבסמוך לכניסה, שם לטענתה שפכה את המים בפועל.

20. הנאשמת אף היא הותירה רושם אמין באופן כללי, אם כי ניתן היה להתרשם כי גרסתה קצת מיתממת.

גם בעדותה שלה היו אי דיוקים, כך למשל בעמ' 34 ש' 19-21 העידה: "לפני ששפכתי הוא כבר נתן זינוק. אמרתי לו מה אתה מרגיש שאתה איזה אתלטי, למה אתה קופץ, למה אתה רץ? אחרי האירוע שאלתי לאן אתה רץ. לאיפה אתה קופץ? מי בכלל התכוון לשפוך עלייך מים?"

לאחר שהאזנתי מספר רב של פעמים לקלטת ת/3 אשר תיעדה את האירוע עד סופו, אני קובעת כי בניגוד לעדות הנאשמת, היא לא אמרה למתלון את הדברים הללו.

למרות אי הדיוקים בעדותה, ולמרות תרומתה להתרחשות וכפי שהעידה על עצמה " קיללתי אולי, הייתי כעושה, אני לא צדיקה או מריה הקדושה" (עמ' 16-17), ולמרות שלעגה למתלונן: "הוא כבר נפל ואני צחקתי מזה" (עמ' 38 ש' 15-16), עדיין לא שוכנעתי, בוודאי שלא מעבר לכל ספק סביר שהנאשמת בעטה או ניסתה לבעוט במתלונן ושינסתה לשפוך עליו את המים מהדלי.

ממה נגרם השבר ברגלו של המתלונן?

21. הוגשה לבית המשפט תעודה רפואית של המתלונן מיום 19.12.13 (ת/4) ממנה עולה כי למתלונן שבר בלוטוס בקרסול שמאל רגלו של המתלונן הושמה בגבס.

22. המתלונן העיד כי החבלה נגרמה כתוצאה מכך שעיקם את קרסולו בעקבות הקפיצה במורד המדרגות.

כך לדבריו: "רצתי וקפצתי את המדרגות ונפלתי לא טוב ואז התעקמה לי הרגל." (עמ' 22 ש' 12-13, ראו גם עמ' 15 ש' 10).

"כשקפצתי נחתתי לא טוב על הרגל, ואז התעקם לי הקרסול." (עמ' 28 ש' 13). "יש לי ברגל פלטינות וברגים" (עמ' 30 ש' 1).

23. לא נעלם מעיני כי המתלונן נחקר ארוכות על כך כי נוהג לרכב על אופנוע שטח וכי נפל מאופנועו (עמ' 21 ש' 14-25), אף לא נעלם מעיני כי לאחר ששבר את רגלו, בחר להתעכב שעה ארוכה בתחנת המשטרה לפני שפנה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים (עמ' 23 ש' 20 - עמ' 24 ש' 25) וכי אביו של המתלונן לא הובא לעדות, על אף שלעדות המתלונן, האב הגיע למקום האירוע על מנת לאסוף אותו והסיעו לתחנת המשטרה ולבית החולים (עמ' 24 ש' 1-2).

24. על אף המפורט לעיל, התעודה הרפואית כאמור הוגשה בהסכמה, משכך, ובשים לב שדבריו של המתלונן לא נסתרו, שוכנעתי מעבר לכל ספק שהשבר ברגלו של המתלונן נגרם בשעת הנחיתה מהקפיצה במורד המדרגות.

25. קיימת מחלוקת בין הצדדים באשר לסיבת הקפיצה במדרגות. המתלונן העיד כי רץ למדרגות וקפץ רק בשל כך שהנאשמת ניסתה לשפוך עליו מים. לעומתו העידה הנאשמת שהוא כל הזמן קופץ במדרגות כי הוא היפראקטיבי.

26. לאור קביעתי כי קיים ספק אם הנאשמת ניסתה לשפוך את המים על המתלונן, לא מצאתי להכריע בשאלה האם רץ לעבר המדרגות וקפץ במורד המדרגות כדי להתחמק מניסיון התקיפה, או שמא תמיד הוא קופץ במורד המדרגות.

27. בשים לב שקבעתי קיומו של ספק ביחס לניסיון התקיפה, לא מצאתי להכריע בשאלה אם קיים קשר סיבתי משפטי בין ניסיון התקיפה לבין החבלה שנחבל המתלונן.

28. בשולי הדברים מצאתי להעיר כי בכתב האישום לא נטען שהחבלה נגרמה למתלון כתוצאה מקפיצה במורד המדרגות, אלא כתוצאה מכך ש"המתלון זז הצידה".

מהעדויות שהוצגו במהלך הדיון אין ספק שהשבר לא נגרם "מתזוזה הצידה" אלא מקפיצה במורד המדרגות.

יכול ובשל העובדה שהמדרגות לא צוינו כלל בכתב האישום, לא נערך בעניין זה דיון מעמיק, למעט תמונה שהוצגה בחטף על ידי ב"כ הנאשמת לעיונו של בית המשפט (עמ' 26 ש' 1-2), תמונה שבסופו של יום לא הוגשה, לא הגיש איש מהצדדים ראיות לעניין זה, והצדדים לא העידו לגבי מספר המדרגות במקום, ומספר המדרגות שקפץ המתלון, קפיצה שבעקבותיה עיקם את רגלו.

סיכום של דבר

29. המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשמת על סמך עדות יחידה של המתלון.

בעניין זה ראו עפ 590/76 - **דב צסיס נ' מדינת ישראל**, פד לא(3):

"כידוע, אין מניעה להרשיע על-פי עדות יחידה... אולם תנאי לכך שהשופט ישקול את ערכה של העדות היחידה בשבע עיניים, מעל ומעבר לזהירות הרבה שלה הוא נדרש כרגיל... על השופט להיזהר במידה הראויה הלכה למעשה... לשון אחרת, אין השופט יכול לצאת ידי חובתו בהצהרה סתמית כי, הזהיר את עצמו, על השופט לנתח את העדות ולתת דעתו על הסתירות והפגמים שהוא מגלה בה. מצא כאלה ואף-על-פי-כן הגיע למסקנה שעיקרי הדברים הם אמת, עליו להבהיר את שיקוליו ולהסביר כיצד הגירסה מתיישבת עם אותן תהיות ואי-דיוקים... צדק איפוא השופט המלומד כאשר הזהיר עצמו לבלי יסמוך על עדות המתלון אלא אם היא "מדויקת וכנה בכל פרטיה..."

30. לאחר שהזהרתי עצמי בשבע עיניים, ועל אף שהמתלון עשה עלי באופן כללי רושם אמין, אני קובעת כי אדניה של עדות זו אינם מוצקים דיים להוות בסיס איתן להרשעה.

31. נוכח הפערים שהתגלו בדברי המתלון ביחס לבעיטה המיוחסת לנאשמת ו"שתיקת" הקלטת נותר בליבי ספק ביחס לעבירת התקיפה ומספק זה זכאית הנאשמת להנות.

32. הגם שהנאשמת הרימה את דלי המים, והגם ששוכנעתי כי המתלון האמין שהנאשמת מתכוונת לתקוף אותו, על ידי שפיכת המים לעברו, נותר בליבי ספק אם זו היתה כוונתה ואם עשתה ניסיון לשפוך עליו את המים. מספק זה זכאית הנאשמת להנות.

33. בשים לב לכך שקיים ספק ביחס לניסיון התקיפה עם דלי המים, לא מצאתי להידרש לשאלת הקשר הסיבתי המשפטי בין ניסיון התקיפה לבין החבלה שנחבל המתלון.

34. עסקינן במשפט פלילי בו על ראיות התביעה להיות משכנעות ונחרצות, על התביעה להרים את נטל הראיה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר. בפרשה זו נותר מקום לספק, ממנו זכאית הנאשמת להנות.

לאור האמור, אני מזכה את הנאשמת, ולו מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום א' ניסן תשע"ז, 28/03/2017 במעמד הנוכחים.